

[Tyroll]

»Det er vort indtryk, at ikke blot inden for den offentlige sektor. . . . men også inden for den private sektor vil der være en real-lønssikring, i hvert fald for de lavtlønnede og laverelønnede på arbejdsmarkedet.«

Arbejdsministeren udtrykker sig nok mere forsigtigt, end man ellers hører det i den offentlige debat, men det bidrager klart til at bibringe arbejderklassen en opfattelse af re-allønsgaranti og fører arbejderklassen klart bag lyset, når man vidste, at man ville komme med de indgreb, som altså nu kommer her.

Det står altså klart, at man blot skulle skabe arbejdsro, at man blot skulle snyde disse ting igennem, og at venstre har lagt sig alvorligt i selen for at sikre den reaktionære politik, der gennemføres i dag,

Mit partis ordfører, hr. Waldorff, har været inde på de arbejdsløshedsproblemer, der følger af indgrebene. Ca. 30.000 flere arbejdsløse kan det gøres op til. Hertil kommer, at de prisstigninger, som regeringen forudsatte ved overindkomstindgrebet, nemlig 5 pct. årligt, overhovedet ikke holder; alt tyder på en prisstigningstakt på 13 pct. årligt. Man har nok vidst dette ved overenskomstindgrebet, men alt skulle gøres for at tilsløre de reelle betingelser, man lavede indgrebet på.

Ud over den reaktionære afgiftspolitik kommer nu oplægget til nedskæring af kommunernes aktivitetsudvidelser. 4 mia kr. vil man spare her. Det skulle hjælpe på betalingsbalancen, hævdes det. Uden at der er fremført nogen form for belæg for, at kommunernes aktiviteter belaster betalingsbalancen.

Ser man f. eks. på beretningen fra Kommunernes Landsforening for 1978-79, så fremstilles det klart under gennemgangen af kommunernes indtægtsstruktur, at kommunerne kradsrer pengene ind til dækning af aktiviteterne, hovedsagelig gennem indkomstskatten og desværre i stadig mindre omfang igennem grundskylden. Låneindtægterne er stort set uforandrede; som det hedder i Kommunernes Landsforenings beretning side 62:

»Betragter man virkningen på kapitalmarkedet, fremgår det, at optagne lån og afdrag på lån forventes at være af næsten samme størrelsesorden i begge år, således at kommunerne ikke forventes at belaste kapitalmarke-

Der står altså udtrykkeligt: »således at kommunerne ikke forventes at belaste kapitalmarkedet«. Alligevel kommer man med disse påstande om, at der er en belastning af betalingsbalancen fra kommunernes side.

Hvis man ikke føler sig overbevist af oplysningerne fra Kommunernes Landsforening, så kan oplysning om kommunernes udlandslån findes hos Danmarks Statistik. Jeg har for en sikkerheds skyld fået de sidste, endnu ikke offentliggjorte tal, som ikke udviser en vækst i kommunernes optagelse af lån i udlandet, og jeg vil da gerne videregive dem om nødvendigt.

Påstandene om påvirkning af betalingsbalancen er svære at finde belæg for. Sandheden er jo, at socialdemokratiet her støtter venstre i dets bestræbelser for at ændre kollektivt forbrug til privatforbrug, og det midt i en situation, hvor aktiviteterne i den private sektor er helt ude af stand til at skabe arbejdspladser. Her ønsker socialdemokratiet at medvirke til at forøge arbejdsløsheden gennem at beskære væsentlige kommunale serviceydelser. Hvilke fremgår ikke. Det har man ikke villet give klare bud på. Der er blot tale om, at man lægger det over til kommunerne at gennemføre disse besparelser, disse nedsættelser i aktivitetsniveauet. At det er svært at gennemføre det, ja, det taler de protester, som er kommet fra kommunerne, deres eget klare, tydelige sprog om.

Hvor kommer disse besparelser? Bliver det igen på daginstitutionsrådet, med nye forringelser for børnene, for de ansatte, for ventelisteforældrene, for de arbejdsløse med børneoppassningsproblemer, som man jo også har angrebet fra socialdemokratiets side og fra venstres side? Bliver det på skolerne? Bliver det forringede arbejdsforhold for lærerne, forringede undervisningsforhold for børnene? Bliver det på den kollektive trafik? Bliver det generelt på de ansattes arbejdsforhold inden for kommunerne? Disse områder vil sikkert ikke gå fri, når man nu endelig gennemfører den indpasning af kommunerne i den statslige finanspolitik, som længe er blevet forberedt gennem kommunalreform, gennem budgetreform og gennem styrkelsen af Kommunernes Landsforenings greb om styret i de enkelte kommuner. Det er stramninger, der kommer samtidig med f. eks. særforborgens udlægning, som der er klare be-læg for vil give væsentlige omkostningsstig-